

Dippold Pál

MÉGIS ITT VAGYUNK

Nyugtalan volt a tó. A Balaton vizén apró fodrok futottak, ideges hullámocskák csapódtak a badacsonyi móló köveihez, ott locsogott minden, ami a szívét bántotta. A férfi előző nap tudta meg orvosától, hogy az életéből 1001 napja maradt. Maga halálra van ítélve, egy ritka szívbjaj érte el, aminek az a lényege, hogy – hála a fejlett orvostudománynak – pontosan megállapítható, mikor áll meg a szíve.

Másnap a férfi a Balatonhoz autózott. A tó mindig is a teljességet jelentette neki. Szerette, otthon volt mellette. Ide menekült a nagyapja az első világháború után Nagyikindáról világszép feleségével a szerbek elől, az apja már Siófokon született és nőtt fel. Innen vitték el katonának Németországba a második háború végén. 1947-ben jött haza az amerikai hadifogolytáborból, 40 kiló volt, egy nagy motorkerékpár hangjára hasra vágta magát az út közepén. Azt hitte, géppuskáznak. Az oroszok, a németek, az amerikaiak, a magyarok, a perzsák, a palesztinok, a kínaiak vagy a szenegáliak.

A férfi Badacsonyra ért, a szíve tele volt történettel. Azért ment a tópartra, hogy ezeket elmondja a Balatonnak. A víz mindig meghallgatta és új történeteket mondott neki.

Most például a mólóra röptette az öreg szobrászt, ami nem is volt olyan nagy mutatvány, hiszen a szobrász vadászpilótaként szolgált 1944-ben. Édesem, teljesen olyan vagy, mint az apád, mondta a férfinak. A szobrász tíz éves koráig együtt nevelkedett az apjával. A legjobb barátom volt, nézett vissza a víz fölött párálló időben, szinte egész nap náluk voltam, gyönyörű béke volt abban a családban, szerettem ott. Ismerős hanglejtéssel beszélt, mintha az apám szólna hozzám, gondolta a férfi. Ő is ezt mondaná, amit én, bólintott a szobrász, gyere, repüljünk.

Beszálltak a Messerschmitt Me-109-es vadászgépbe, különös masina volt, helyből és hangtalanul ugrott a magasba, száz méteren jó lesz, nézett a műszerfalra az idős művész, innen kitűnően látni mindent.

És elkezdődött a repülés Balaton-kör, szálltak körbe-körbe. Némán ültek a néma gépben, alattuk ott minden, ami volt. Látták a férfi nagyapját Zamárdinál a vízben tempózni, századosi rangjelzés a vállán: ezt kapta, amiért egyik lábát rövidebbre lőtték szerbek a másiknál. Mögötte úszott a férfi csontsovány apja egy légvédelmi géppuskába kapaszkodva, eszelősen lőtte az eget, aztán kissé lemaradva Karinthy Ferenc a vízilabdás úszósapkájában. Na, ő volt a harmadik kisgyerek velünk a nagyapadéknál, mutatott lefelé a szobrász. Akkor megvan mindenki, mondta a férfi. Igen, nagyjából mindenki akkoriból, nézett rá Varga Imre.

Mennyi időnk van? – kérdezte az idős pilóta. 1000 napunk még, válaszolt a férfi. Honnan tudod? Az orvos mondta, de nem lehetett elmagyarázni furcsa betegségét, mert Imre bácsi ingerülten rángatni kezdte a botkormányt: az orvosok. Az orvosok.

A férfi és a szobrász badacsonyi találkozása óta tízezerrel több nap múlt el. Na, látod, nevet az öreg pilóta a férfira a repülőgépen. Élünk. De az is lehet, meghaltunk. Mégis itt vagyunk.